

варяты на питаніе-то право, ясно и слободно, тогава учитель-тъ може да удвои питаніе-то си така: *дѣ сѣди учишеля-шь и дѣ сѣдѣшь ученици-ши? що има при учишеля и що има прѣдѣ ученици-шы на чиновешы? съ какво пишѣшь на чернѣ-шѣ дѣскѣ и съ какво пишѣшь на плочѣ-шѣ?* и т. н.

Слѣдъ това ученици-ти могатъ вече безъ питаніе да повторыть всичкѣ-тѣ прочитанѣ статіѣ.

Подырь иде сравненіе на онова, що ся прави въ *исписано-шо* у книгѣ-тѣ училище, съ онова, що ся прави въ *истинско-шо* училище, дѣто ся находи ученикъ-тъ. Отъ това сравненіе дѣте-то добыва ясно прѣдставленіе отъ онова, що е истинско и го обыкаля, и отъ прочитанѣ-тѣ статіѣ.

Писмовны-ты упражненія ставать така: учитель-тъ пише на дѣскѣ-тѣ нѣколко питанія, които дѣца-та вече знаѣтъ наустѣ; а ученици-ти пишѣтъ отговоры на тыя питанія и тако-рѣчи безъ погрѣшкы, зашто-то не само статія-та, нѣ дори и писаніе-то на думы-ты е още ново въ память-тѣ имъ и ся е вкоренило въ неѣ съ повтаряніе. *)

Така ся прави и съ другы-ты статіи: *Черна дѣска, Плочя, Наше училище, кѣщи, каква е нашѣша кѣща? Какъ правѣшь кѣщи-шы? Наший родѣ, бѣше и пишѣ, хлѣбѣ* и т. н.

Ето запр. питаніе врѣху статійкѣ „Прѣстолѣ и столѣ“: *Кой правѣ прѣшолѣ-шы? Ошѣ какво гы правѣшь? Каквы чѣсти има прѣшолѣ-шь? Ошѣ как-*

*) Уобщѣ, писмовны-ты задаткы трѣбва да бѣдѣтъ такывы, каквото дѣте-то яко да не брѣка, кога пише. Оправеніе-то на много погрѣшкы отнима много врѣмя, а приноси малко ползѣ, и само раздражѣва чѣсто учителя и ученици-ты. Трѣбва да ся глѣда погрѣшкы-ты да ся прѣдварѣтъ, а не да ся исправѣтъ.